

Forbidden

Elisabeth Naughton

Copyright © 2018 Elisabeth Naughton

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Fructul interzis
Elisabeth Naughton

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NAUGHTON, ELISABETH
Fructul interzis / Elisabeth Naughton;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3567-9

I. Din, Larisa (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

ELISABETH NAUGHTON

Fructul interzis

Traducere din limba engleză
Larisa Din

Pentru Dan – fiindcă Roma, Florența, Veneția nu ar fi fost la fel de speciale fără să te am pe tine alături. Mulțumesc pentru călătoria care a inspirat aceste cărți.

„Există un farmec al lucrurilor interzise care le face nespus de atrăgătoare.”

MARK TWAIN

capitolul 1

Natalie

Moartea părea să fie la tot pasul, la fel de lucrativă ca industria de modelling.

Eram în holul elegant de la etajul 43, într-una dintre cele mai intimidante clădiri din New York, cu ochii în patru, încercând să nu mă pierd cu firea. Telefoanele sunau încontinuu, iar recepționistele îmbrăcate după ultima modă erau gata să răspundă. O fată care arăta de 25 de ani, dar care cel mai probabil nu avea mai mult de 12, stătea pe scaun, cu telefonul la ureche.

Nu mă puteam stăpâni. Simțeam furia cum fierbe în mine. Am aruncat o privire spre dreapta mea și am observat câteva femei superbe, îmbrăcate cu fuste de-o palmă și încălțate cu pantofi cu toc, îndreptându-se spre lift, chicotind ca niște școlărițe. Nici una dintre ele nu se uită în direcția mea. Nu aveau nici cea mai mică idee ce căutam eu acolo. Nu părea să le pese câtuși de puțin că una dintre ele fusese omorâtă de curând.

Le-am urmărit pe modele intrând în lift. Toate erau la fel de înalte ca Elena. Aveau aceleași picioare lungi, aceeași pomeți ascuțiți ca toate celelalte modele din industrie. Dar le lipsea ceva ce Laney avusese dintotdeauna. Naturalețe. Sfială. O inocență la care sper din tot sufletul că prietena mea nu a renunțat în acele ultime ceasuri. Oare chiar nu observaseră toate aceste calități la ea? Oare chiar nu le păsa că dispăruse?

– Cu ce vă pot ajuta? Domnișoară?

Vocea clară a recepționistei mă trezi din transă și am ridicat privirea spre blonda din spatele biroului, făcând un pas în față.

- Da, scuze. O caut pe doamna Clayborne. Numele meu este Natalie James. Am o programare.

Blonda începu să tasteze cu unghiile ei roșii și lungi, îndreptându-și privirea spre monitorul din dreapta sa. În spatele ei, cu litere mari, argintii, trona cuvântul COVET, fixat pe peretele de sticlă care adăpostea o cascadă.

- Doamna Clayborne nu mai e la birou, a intervenit o problemă personală. A fost nevoită să anuleze întâlnirea de astăzi.

- Poftim? am întrebat, sprijinindu-mă neliniștită de blatul de marmură. Ești sigură?

Nu puteam să ratez acest interviu. Era singura mea șansă să afl ce i se întâmplase Elenei.

Blonda continuă să tasteze, fără să se obosească să ridice vreo clipă privirea. Brusc, își încruntă sprâncenele acelea frumos arcuite și spuse în șoaptă:

- Ciudat. După care vorbi cu voce tare: Se pare că domnul Salvatici a preluat întâlnirile ei de astăzi, zise ea, cu o expresie nedumerită, însă doar preț de câteva clipe, după care ridică privirea spre mine și spuse: Luați un loc în sala de așteptare, vă rog.

- Mulțumesc, am spus eu, răsufând ușurată, după care m-am așezat pe un scaun de catifea, de culoare violet, care mi s-ar fi părut țipător în mod normal, însă nu și în decorul acela opulent.

Luciano Salvatici era CEO și director general al revistei *Covet*. Mi-am stors creierii încercând să-mi amintesc toate informațiile pe care le citisem despre el în pregătirea interviului. Era un italian de 32 de ani, care preluase de curând controlul asupra *Covet*, după ce unchiul său suferise un atac de cord. Ah, da, să nu uit, mai era și putred de bogat. Familia Salvatici avea lumea la picioare.

Aveam un gol teribil în stomac. Banii mă intimidaseră dintotdeauna, probabil pentru că tatăl meu obișnuia să îi folosească ca o armă împotriva mamei mele înainte să moară. Și pentru că tatăl meu vitreg nu era cu mult mai breaz.

La naiba, nu eram pregătită pentru CEO-ul companiei. Eram depășită de situație. Dar nu era prima oară când mă simțeam copleșită. Era la ordinea zilei pentru mine. Trebuia să pot. „Fii docilă“, mi-am spus. „Fii draguță și amabilă. Ai grijă să nu te dai de gol.“

Mi-am șters picăturile de sudoare de pe frunte, văzându-l în fața ochilor pe Luciano Salvatici ca pe o caricatură a lui Mussolini, cu biciul în mână, în timp ce mă uitam la adolescența roșcovană așezată pe scaunul din fața mea.

Fata nu părea deloc neliniștită. Stătea cu umerii relaxați, avea tenul curat, fără urme de sudoare, cu părul coafat, perfect ondulat. Probabil că era genul care știa tot ce mișcă în lumea modei din New York. Fata se așeză picior peste picior, fără să ridice privirea, oftă și începu să se joace pe telefon, de parcă ar fi fost singură pe lume.

Am încercat să mă liniștesc. Fusesse un impuls să vin astăzi aici, o știam prea bine. Acum două săptămâni eram la cimitir, la înmormântarea lui Laney, stăpânindu-mi cu greu lacrimile, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase cu cea mai bună prietenă a mea. Conform autopsiei, Laney murise în urma unei supradoze. Dar eu o cunoșteam cu adevărat și știam că nu s-ar fi atins niciodată de droguri, darămite să moară de o supradoză. Acesta fusesse, în parte, motivul pentru care mă oferisem să vin la New York și să strâng toate lucrurile din apartamentul ei, pentru ca tatăl ei să nu fie nevoit să o facă. Pe lângă asta, speram să găsesc ceva în casa ei, ceva care să-mi dea un indiciu despre ce se întâmplase cu adevărat cu prietena mea.

Nu reușisem să găsesc nimic, dar acum că fusesem în apartamentul ei, aveam toate motivele să fiu și mai suspicioasă. Eu și Laney locuiserăm împreună în facultate. Știam că e o fată dezordonată, dar când am intrat în apartamentul ei, era impecabil. De parcă cineva ar fi făcut curățenie în urma ei. Și după ce proprietarul a mai spus că un bărbat misterios îi plătise chiria până

la final de septembrie, mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Mai ales când mi-am amintit de ultimul e-mail pe care mi l-a trimis, cu doar câteva ore înainte să moară

Nu vreau să fac asta, Nat, dar nu pot să mă opresc. E ca și cum aș fi doi oameni în același timp. Ziua sunt modelul acela inocent din Montana, iar seara mă transform într-o fată rea, seducătoare care spune: „Da, domnule“ și care e gata să facă orice îi poruncește el.

Mi-am amintit de cuvintele ei în timp ce așteptam în recepția elegantă de la *Covet* și m-am cutremurat. Cuvintele acelea mă făcuseră să-mi anulez zborul spre casă, spre Boise, să îmi iau concediu de la muncă și să rămân în New York, ca să aplic pentru acest internship. Știam că bărbatul din e-mail lucra la revista asta. Laney îmi povestise în e-mailurile și în mesajele ei că avea o relație cu cineva care lucra la *Covet*. Aveam nevoie de răspunsuri înainte să pot pleca acasă. Aveam nevoie să știu ce se întâmplase cu singura persoană din viața mea care fusese acolo pentru mine întotdeauna și pe care eu o părăsisem la greu.

- Domnișoară James?

Am tresărit și m-am uitat spre bărbatul brunet care se îndrepta spre mine. Un bărbat la fel de intimidant ca Mussolini, cu umeri lați, impunător, care părea să atragă toate privirile asupra lui. Pentru că era pe teritoriul său.

„La naiba.“

Bărbatul ridică din sprâncenele lui groase și se uită lung la mine. Mi-am dat seama că aștepta să spun ceva, așa că m-am grăbit să mă ridic în picioare, împiedicându-mă și sprijinindu-mă de brațul scaunului ca să nu cad.

- Ah, da, domnule Salvatici. Eu sunt. Știam că sunt roșie în obraji, speram să nu observe că mă împiedicaseram. Am rămas cu geanta într-o mână și am ridicat cealaltă mână de pe brațul scaunului ca să îl salut. Mulțumesc că ați acceptat să stați de vorbă cu mine.

Bărbatul se uită lung la palma mea întinsă, cu o privire mai degrabă nedumerită, decât amabilă, după care îmi strânse în cele din urmă mâna.

- Ți-a spus domnișoara Allen că doamna Clayborne nu este astăzi la birou?

Îmi strânse mâna cu mâna lui mare, fierbinte, cu un aer atât de masculin. Iar accentul lui italian nu ajuta cu nimic situația.

- Da.

- Bine, atunci, zise el, după care îmi dădu drumul și se întoarse cu spatele la mine. Te rog să mă urmezi.

Doar că o spuse ca pe un ordin, nu ca pe o rugămințe, și am simțit că mi se ridică părul pe ceafă. Am tras adânc aer în piept și l-am urmat pe lângă recepție, pe un coridor lung, aruncând câte o privire în dreapta și în stânga mea, chiar dacă știam că nu ar fi trebuit să o fac.

Nu arăta deloc așa cum mi-l imaginasem. Nu era scund și chel ca Mussolini, ci era un bărbat înalt și zvelt, cu umeri lați, îmbrăcat într-un costum Armani. Părul brunet îi atingea gulerul și avea o urmă de barbă. Dar ce mi-a atras cel mai mult atenția nu a fost înălțimea lui, sau părul, nici măcar trupul său. Ci ochii săi. Îi zărisem doar o fracțiune de secundă înainte să se întoarcă cu spatele la mine, dar fusese suficient cât să observ nuanța aceea de cenușiu și faptul că avea un defect la ochiul stâng: un mic gol în stânga, de parcă irisul nu se închisese complet, pupila semănând cu o gaură de cheie. Ceea ce făcea să pară că până și irisul său se simțea intimidat de furtuna care urla în interiorul lui. Ceva ce mă făcea să cred că nu era genul de persoană cu care să vrei să te pui rău.

Păcat. Căci tocmai asta urma să se întâmple.

Mi-am îndreptat spatele, încercând să-mi fac curaj, cu umerii drepți. El probabil că sesizase o schimbare în atitudinea mea, pentru că încetini pasul, aruncându-mi o privire iritată.

- S-a întâmplat ceva?

Chipul lui cu trăsături ascuțite și pielea măslinie păreau să întrușchipeze mai degrabă o statuie, nu în om în carne și oase. Nu era un bărbat chipeș, nu după modelul acela clasic, dar avea acel ceva. Ceva care te bântuia.

I-am întâlnit privirea și am răspuns:

-Nu, nimic.

Se întoarse cu spatele la mine, cu o privire încrunțată, iar în clipa aceea eu am închis ochii, încercând să mă controlez. Nu era nimic complicat. Era un simplu interviu. Trebuia doar să-mi amintesc de ce eram acolo și să nu mă las intimidată de costumul lui scump, de accentul acela sexy și de masculinitatea lui debordantă.

Mi-am amintit câteva clipe de Laney și am simțit că mă înțeapă în inima. Dar, înainte să mă las copleșită de durere, domnul Salvatici ajunsese la capătul coridorului și începu să urce un șir de trepte, conducându-mă pe un coridor lat, cu muluri complicate și lambriuri elegante.

Am trecut prin dreptul mai multor birouri, iar domnul Salvatici salută, în treacăt, mai mulți angajați, bărbați și femei deopotrivă, dar nu îmi făcu cunoștință cu nici unul dintre ei și nici nu se opri să îmi explice în ce departament ne aflam. Nu era ca și cum mă așteptasem la un tur. La urma urmei, venisem pentru un internship. Dar m-am întrebat pentru o clipă dacă nu cumva se purta astfel față de mine pentru că nu se semănau cu păpușile acelea Barbie blonde, frumoase, care îi călcau, de regulă, pragul biroului.

Nu făceam pe proasta. Știam că arăt bine, chiar dacă de cele mai multe ori îmi venea să renunț la buclele mele întunecate. Dar eram conștientă de faptul că nu aș fi putut să fiu niciodată la fel de slabă ca supermodelele acelea, oricât de mult aș fi încercat; îmi plăcea prea mult înghețata, iar la cei 1,62 de centimetri ai mei, nu-mi era scris în stele să devin model. Dar nu aveam o problemă cu asta. Nu aveam nevoie să am 1,80 și să fiu slabă ca o scândură ca să fiu fericită. Eram perfect mulțumită de felul în care arătam.

Am continuat să merg în urma lui, uitându-mă la umerii aceia lați. Nu-mi dorisem niciodată să stau în preajma unor astfel de bărbați puternici, manipulatori, care aveau pretenția ca toate femeile să fie perfecte. Fusesem martoră la relația mamei mele cu genul acesta de bărbați. Și, cu toate că știam că bărbatul acesta nu era nici tatăl meu și nici tatăl meu vitreg și că, cel mai probabil, îl judecam prea aspru, nu-mi păsa. Nu-mi păsa că avea un aer cuceritor. Brusc, am simțit o antipatie profundă la adresa lui.

Domnul Salvatici se opri la arcada de la capătul coridorului. O altă tipă blondă, care stătea așezată la un birou lat, într-o anticameră goală, ridică privirea când ne văzu intrând.

- Bună ziua, domnule Salvatici.

- Bună ziua, domnișoară Pascal, răspunse el, îndreptându-se spre ușile duble de partea cealaltă a încăperii, fără să se obosească să ne facă cunoștință. Din nou. N-o să preiau nici un apel în următoarele zece minute.

Zece minute. Uau! Ce onoare pe capul meu.

- Da, domnule.

Felul în care blonda aceea rostise cuvântul „domnule“ mi-a trimis un fior rece pe șira spinării și m-a dus cu gândul la ultimele cuvintele din e-mailul lui Laney „...iar seara mă transform într-o fată rea, seducătoare care spune „Da, domnule“ și care e gata să facă orice îi poruncește el“.

Am simțit un gol în stomac. Nu sunt naivă. Știam de jocurile acelea de putere pe care le jucau unii bărbați. Și mai știam că existau bărbați care voiau să domine, să preia controlul. Știam că BDSM era un adevărat stil de viață, nu doar o fantezie în paginile unui roman erotic. Speram doar că nu nimerisem într-un astfel de scenariu. Și, pentru binele lui Laney, speram că nici prietena mea nu ajunsese într-o astfel de situație.

L-am urmărit pe domnul Salvatici deschizând ușile duble, cu sacoul întins pe umerii lați. Oare el era bărbatul despre care îmi povestise Laney în e-mail? Era clar că avea un aer întunecat, dominant.

A ținut ușa deschisă pentru mine și mi-am frecat, în treacăt, umărul de pieptul lui puternic, când am intrat în birou, simțind cum mă înfior. Atingerea aceea neașteptată m-a făcut să uit de Elena. Am tras adânc aer în piept, simțindu-i parfumul puternic, o combinație de iasomie, mosc, cedru, vanilie și rom.

Straight to Heaven, de la Kilian. Eram sigură. Citisem toate revistele de modă care îmi ieșiseră în cale, încercând să mă pregătesc pentru interviul acesta. Ba chiar adulmecasem toate mostrele de parfumuri din paginile revistelor. Le învățasem pe toate după nume, iar acesta era unul dintre preferatele mele.

Un bărbat sexy, seducător, impunător și, în plus de asta, mirosea și incredibil de bine. Era fantezia oricărei femei, dar nu și a mea. Am ridicat privirea și am intrat în birou. Nu venisem acolo pentru mine. Venisem să aflu ce se întâmplase cu Elena.

Am făcut câțiva pași și m-am abținut cu greu să nu rămân cu gura căscată. Avea un birou imens, cu ferestre care se întindeau pe trei pereți, cu o priveliște superbă spre oraș. Masa de lucru era lângă fereastră, un birou mare, din crom și sticlă, care se potrivea de minune cu decorul încăperii. În partea dreaptă se aflau un bar, câteva canapele albe, de piele, și cel mai mare televizor pe care îl văzusem vreodată. În partea stângă am zărit o ușă de sticlă care dădea în sala de conferințe, dotată cu o masă din lemn de mahon de cel puțin douăsprezece locuri.

Știam deja că aveam de-a face cu un individ bogat și puternic, iar decorul acela nu a făcut altceva decât să-mi confirme bănuielile. Aruncând o privire în jurul meu, am simțit un fior rece pe șira spinării și am simțit că mă lasă picioarele când mi-am dat seama că nu eram doar depășită de situație, ci că eram ne bună de-a dreptul.

- Te servesc cu ceva? întrebă el, îndreptându-se spre bar.

„Da. O votcă dublă. Rapid“, mi-am spus eu în sinea mea, după care am răspuns:

- Un pahar cu apă.

L-am auzit aruncând câteva cuburi de gheață în pahar, după care desfăcu o sticlă de apă și turnă lichidul acela răcoritor, limpede. Îmi întinse paharul și îmi făcu semn să mă așez pe canapea.

Mi-am lăsat geanta pe jos și m-am așezat pe canapea, cu gleznele lipite, simțindu-mă din ce în ce mai intimidată. Brusc, nici măcar costumul cel „scump“ pe care îl cumpărasem de la Bloomingdale's nu părea îndeajuns de bun.

El se așeză în fața mea, deschise un dosar pe măsuta de cafea dintre noi, după care se rezemă de spătarul canapelei, își puse glezna pe celălalt genunchi și se uită lung la mine.

„Prada“, mi-am spus eu, aruncând o privire spre pantofii lui. Pantofii aceia pe care îi purta cu atâta nonșalanță costau probabil mai mult decât biata mea mașină.

- Sincer să fiu, domnișoară James, spuse el cu accentul său italian care mă făcea întotdeauna să tresar, un internship la o revistă de modă pare sub potențialul dumitale. M-am uitat peste CV-ul dumitale. Am văzut că ai absolvit de curând facultatea de administrarea afacerilor, cu o diplomă în antreprenariat și că ești administrator de magazin. De unde pasiunea aceasta pentru lumea modei din New York? Ce motive aș avea să mă complic cu cineva care este supracalificat pentru acest post?

Am înghițit apa din gură. „Fii prietenoasă. Politicoasă. La locul tău. Vrei să-l convingi să te angajeze, nu să-i dai de bănuț că vrei doar să te infiltrezi în compania lui ca să afli cine ți-a omorât prietena.“

- Ei bine, am zis eu, cu paharul de apă în poală, am fost întotdeauna pasionată de lumea modei. Copil fiind, obișnuiam să devorez reviste precum *Vogue*, *Elle* sau *Glamour*. Dar, după cum puteți vedea, am spus eu, aruncând o privire spre fusta neagră și spre jacheta cu care eram îmbrăcată, mi-am dat repede seama că genele nu au fost de partea mea și că nu aș fi putut niciodată să fiu model.

El mă analiză din cap până-n picioare, de la părul ondulat prins la spate, cu doar câteva şuvițe care îmi încadrau chipul, la jacheta strânsă la piept, fusta strâmtă și, în cele din urmă, se uită spre picioarele mele și la pantofii cu toc pe care îi cumpărasem special pentru acest interviu. Doar că nu era o privire aruncată la întâmplare, ci se uită lung la mine, fără jenă. Mă privi atât de intens încât m-am înfiorat și am simțit că sunt roșie în obraji.

Era curios să se uite la mine. Bărbatul acesta fermecător care trăia înconjurat zi de zi de modele care mai de care mai frumoase, mă măsură din cap până în picioare.

„Sunt cu totul altă persoană când sunt cu el...”

Îmi fugi din nou gândul la ultimul e-mail al lui Laney, amintindu-mi adevăratul motiv pentru care eram acolo. Căldura îmi părăsi trupul. Am simțit cum mi se răcește pielea. Am pus paharul de apă pe masă și mi-am îndreptat spatele. Dacă acesta era bărbatul despre care îmi povestise Elena, nu aveam de gând să cap în mrejele lui. Eram mai bună decât el. Nu venisem aici să mă las păcălită. Venisem în căutare de răspunsuri.

- După cum puteți vedea în CV-ul meu, am studiat și design. În ultimul an de facultate m-am ocupat de Design Gala, un eveniment care sărbătorește toate formele de design, inclusiv cel vestimentar. Și, într-adevăr, în ultimii doi ani am lucrat ca administrator la un magazin de haine. Un butic exclusivist din Boise care a primit numeroase premii din partea primăriei și care vine în întâmpinarea femeilor din Boise cu ultimele tendințe în materie de modă. Domnule Salvatici, îmi doresc să obțin acest internship din două motive. Ca să învăț mai multe despre lumea modei și ca să-mi dovedesc mie însămi că pot face acest lucru. Studiile mele în business nu reprezintă altceva decât un avantaj.

Domnul Salvatici aruncă o privire spre dosarul care ne despărțea.

- Da. Înțeleg. Domnișoară James, spune-mi, te rog, ai mai fost vreodată în New York până acum?

Nu mă așteptasem la această întrebare.

- Nu, dar...

- După cum mă așteptam, zise el, întinzând mâna după dosar. Văd că ai crescut într-un orașel în Montana, după care te-ai mutat în Boise. Îmi dau seama că, pentru cineva ca dumneata, Boise din Idaho poate părea un oraș mare, dar nu e tocmai capitala modei, cu sau fără ultimele tendințe în modă. De fapt, dacă e să mă iau după ce am văzut astăzi aici, zise el, ridicându-și ochii din CV și aruncând o privire spre costumul meu negru, sunt sigur că acel mic butic de haine din Boise nu ar avea nici o șansă aici în New York.

Am rămas cu gura căscată, absolut șocată, dar mi-am revenit repede. Tocmai aruncasem cu noroi nu doar în orașul pe care eu îl consideram casa mea, ci și în stilul meu vestimentar. Mi-am dat repede seama că ce văzusem mai devreme în privirea lui nu fusese interes, ci dispreț. Dispreț la adresa cuiva care nu-i ajungea nici până la degetul mic.

Cineva care era un nimic prin comparație cu el.

Am simțit că văd negru în fața ochilor, dar m-am abținut să nu răbufnesc, pentru că aveam nevoie de arogantul acela ca să îmi ating scopul. Un scop pe care nu puteam să mi-l scot nici o clipă din minte dacă voiam să aflu ce se întâmplase cu Laney.

- Uite ce e, domnișoară James, zise el, sprijinindu-și coatele pe coapse, aruncând CV-ul meu pe măsuta de cafea dintre noi. O să fiu sincer cu dumneata. Nu ești genul de intern de care avem nevoie de la Covet.

- Și de ce fel de intern aveți nevoie la Covet? am răbufnit eu pentru că deja nu mă mai puteam abține. De blonde fără nimic în cap?

L-am văzut ridicând din sprâncene și am zărit preț de o clipă expresia amuzată din ochii lui ciudați.

- Vrem oameni umblați prin lume. Majoritatea modelelor cu care lucrăm vin din orașe mici, la fel ca dumneata. Noi ne dorim să le facem cunoștință cu oameni și cu experiențe noi, pentru că, în calitate de model Covet, vor cutreiera lumea în lung și-n lat. Oricât